

Rigsdagstidende.

1857. **Forhandlingerne paa Folkethinget. № 241.**

Tiende Session.

63de Møde.

Mandagen den 21de December Aften Kl. 7.

(Fortsat.)

Tscherning: Det var allerede ikke utilfredsstillende Resultater, vi vandt i denne Sag ved at høre den ærede Ministers Udtalelse, men han har gjort adskillige Bemærkninger, som jeg ikke tror at burde lade staae uomtalte eller maafee rettere sagt uigjendrevne. Naar den ærede Minister har sagt, at den Hovedgrund, der har bevæget Ministeriet til ikke yderligere at fremme denne Sag, var den, at et Lovforslag, bragt ind i den ene af Rigsdagens Afdelinger, kun var kommen til 2den Behandling, idet man der havde meent, at en Omordning af Borgervæbningen ikke burde indtræde, førend Hærens Omordning havde fundet Sted, da forekommer det mig, at denne Grund ikke paa nogen Maade kan være tilstrækkelig. Dersom begge Thingene vare komne til en saadan Beslutning, saa kunde man sige, at der dert var et meget vigtigt Motiv for Ministeriet — dog ingen afgjørende Grund — til at stille denne Sag i Bero; men saalænge dette ikke er Tilfældet, tror jeg ikke, at der i den Omstændighed kan være Andet end en Grund til maafee i et enkelt Nar at udsætte Sagen, for at see, om denne forventede Hærsorganisation kommer. At vente længere vilde jo være at give vore indre Anliggender til Pris for en Indskydelse, som vi ikke paa nogen Maade kunne finde os i, at de blive udegyldne. Jeg gjentager, at den ærede Krigsminister kun har et Tilsyn med Borgervæbningen, og dersom jeg turde sige det som en

halv Bebreidelse imod den ærede Justitsminister, saa spørger han den ærede Krigsminister altsor meget om det, der slet ikke vedkommer ham. Det er en meget farlig Sag at spørge, thi dersom man faaer et Svar, som man ikke kan være tilfreds med, saa bliver man dog halvveis nødt til at følge det, eller ogsaa kommer man tilbeels til at fornærme den, man har spurgt. Hvad kommer det Krigsministeren ved, hvor længe en Mand skal tjene i Borgervæbningen, eller ikke? Naar Krigsministeren i Krigstid faaer en saa talrig Borgervæbning, som han kan fordre, vedkommer det saa ham, om vi kalde en Mand til at staae i Borgerskabets Reserve, eller til at staae i den faste Stamme af Borgervæbningens yngste Classe? Alt dette vedkommer ikke Krigsministeren, han kan fordre, at Borgervæbningen skal være saa talrig, som den har været før, talrigere kan han ikke forlange den. Han kan lade undersøge, om den er saa talrig, og han kan kræve Erklæring om, hvorvidt den virkelig opfylder de Betingelser, som han tidligere har kunnet stille til den, og som ogsaa kan stilles paa en bestemt og klar Maade; men det er den særlige Ministers og den lovgivende Magts Sag, idetmindste indenfor Kongerigets Grændser, at bestemme, i hvilken Alder Mandstabet skal være, naar det er tjenstdygtigt. Krigsministeren bør ikke spørges for ikke at sættes i den Forleghed at give Regler; for ham er det det Behageligste at sige Nei.

Den ærede Minister har sagt, at man allerede havde nedsat Alderen ved en kongelig Resolution. Jeg skal ikke her gaae ind paa at undersøge, hvorvidt dette med fuld Ret kan sies ved en kongelig Resolution, men dersom det